

Oponentský posudek na Soubor umělecké a pedagogické činnosti pana Pavla Horáčka k habilitačnímu řízení v oboru Hudební umění

Předložený soubor, obsahuje krátký **strukturovaný životopis**, ve kterém uvádí habilitant jednak své vzdělání – 1970-1976 na Státní Konzervatoři Praha a dále své umělecké aktivity během studia i po něm, uvádí přehled soutěží i zahraničních stáží, kterých se zúčastnil a též členství v porotách pěveckých soutěží. V kapitole **Pedagogická činnost** stručně popisuje své působení v Dětské opeře Praha (2000-2008), na **Konzervatoři Teplice** (2011- doposud) a **HAMU Praha** od roku 2016, včetně výčtu svých úspěšných studentů.

V přehledu **Umělecké činnosti** dokládá své působení v **Národním divadle Praha** (1978-1992), ve **Státní opeře Praha** (1992-1998) a v **DJKT Plzeň** (1998-2018) a též hostování s těmito soubory v zahraničí. Dále uvádí svá hostování v **českých divadlech**, v **Přírodním divadle v Šárce Praha** a ze zahraničních hostování patří k nejvýznamnějším zajisté **USA-Carnegie Hall 1986**, **Německo-Státní opera Berlín 1982 (Figaro)**, **Holandsko-Enschede 1989 (Don Giovanni)**. Dále uvádí v přehledu koncertní činnost v ČR, v zahraničí a konečně pak také kompletní nahrávky v **Českém rozhlasu, České televizi a u firmy Supraphon**. Výčet je velmi obširný a vypovídá o Horáčkově „širokém uměleckém záběru“.

Druhým posuzovaným materiálem je jakási umělecká a pedagogická reflexe. V první části **Studium** se habilitant vyznává z obdivu ke dvěma svým pedagogům, a to Karlu Bermanovi a později ke svému otci Jaroslavu Horáčkovi, kteří pro něj byli vzorem v době studií i později ve společném angažmá. Uvádí zde také postřehy studenta k jejich pedagogickým metodám, mluví o dechové opoře, posazení tónu, pozici hrtanu, krytí tónu atd. S nastíněnými tezemi nelze než souhlasit. Významné bylo v té době pro Horáčka též setkání s prof. Hanušem Theinem při studiu role Kecala v 18 letech. Habilitant zde také nastiňuje interpretační rozbor písní Musorgského a Dvořáka, které v té době studoval, árie Filipa z Dona Carlose Giuseppe Verdiho a árie Mefista z Fausta a Markétky Charlese Gounoda, které uvedl na absolventském koncertě s orchestrem. Z této kapitoly si neodpustím jednu citaci: „Studium bylo díky otci nezapomenutelné a nenahraditelné. Jeho přístup a postoj k pedagogické práci se mi stal vzorem a byl

pro mne příkladným. To jsem samozřejmě pochopil, až jsem se sám začal věnovat pedagogické činnosti.“

V kapitole **Praxe** habilitant velmi pěkně vykresluje své působení v AUS VN (mimořádně jsem v roce 1976 v AUS též „sloužil“, takže mohu potvrdit). V roce 1978 pak je angažován do ND Praha, kde mu byla nabídnuta role Figara, a tak vlastně začíná jeho úspěšná umělecká kariéra. Setkal se v poměrně mladém věku s významnými dirigenty – hlavně s Bohumilem Gregorem a Jaroslavem Krombholcem, později se Zdeňkem Košlerem, režiséry Ladislavem Štrosem, Václavem Kašlíkem a Karlem Jernekem, kteří se podíleli na jeho uměleckém růstu. V této kapitole nám též přibližuje nekonečné diskuse se svým otcem o způsobu interpretace postavy Dona Giovanniho, kterou oba interpretovali a měli na ni rozdílné názory. Za veliké štěstí ve svém životě považuje, to, že se při práci setkal s mimořádnými lidmi, s kterými mohl spolupracovat. Vedle jeho otce to byl Zdeněk Košler, Bohumil Gregor, Ladislav Štros, Václav Kašlík, Karel Jernek, Karel Berman, Eduard Haken, Ivo Židek, Václav Zítek, Jindřich Jindrák, René Tuček, Antonín Švorc, Miroslav Švejda, Jiří Zahradníček, Naděžda Kniplová, Libuše Márová, Jana Jonášová, Helena Tattermuschová, Ivana Mixová, Gabriela Beňáčková, Věra Soukupová a další. Ze svého plzeňského působení (1998-2018) přináší zajímavý výčet rolí, včetně poprvé studovaných rolí basso buffo.

Výčet jeho koncertní činnosti je též úctyhodný při spolupráci s Pragokonzertem, Kruhy přátel hudby, Pražském jaru, v Hudbě z Respiria, či účinkování na festivalech Smetanova Litomyšl, Janáčkův máj, či Bratislavské hudební slavnosti.

V kapitole **Pedagogická činnost** nám dává habilitant nahlédnout do své pěvecké „kuchyně“, kde klade hlavně důraz na dechová cvičení, zpívání na dechové opoře, měkké nasazení, posazení v masce, dbá na vyrovnanost vokálů a zřetelnou výslovnost. Dobré technické vybavení každého studenta je základem a předpokladem pro práci na výrazové stránce jednotlivých skladeb. Dovolím si jen malou poznámku – na str. 29 nezaměňovat „mezza voce a messa di voce“.

V závěru své reflexe pak představuje a hodnotí své studenty na HAMU. Chybí mi zde seznam diplomních prací, které vedl a výčet jím posuzovaných absolventských koncertů.

Z prostudovaných materiálů je čitelný hluboký ponor a zaujetí pro výuku zpěvu. Jeho zkušenosti, znalost repertoáru, odborné znalosti a zhruba čtyřicetiletá

úspěšná pěvecká kariéra jsou zajisté pádným důvodem k habilitačnímu řízení,
které plně doporučuji.

V Brně dne 20. 3. 2022

doc. MgA. Zdeněk Šmukař

KZP JAMU Brno